

neval og saadant Noget, og saa blive de gifte og skulle kæmpe for det daglige Brød. Deri ligger Grunden til de daarlige Ægtefæber. Og mener man nu, at dette Lovforslag vil raade Bod paa noget af den Leetsindighed, hvormed Ægtefæber indgaaes, saa tager man meget feil. Ivertimod, jeg tror, — hvad jeg senere skal komme ind paa —, at det vil blive meget værre. Saasnart Konen har denne Udsigt: Du kan ernære Dig selv, Du kan klare Dig, naar Du er kjed af ham og gaa din Vej, saa vil hun endnu mindre betænke sig paa uden Overlæg at indgaa Ægtefæber, end hun gjør det nu. Forslaget vil altsaa, efter mit Skjøn, befordre isæbetfor at hæmme Pøshed, Leetsærbighed og Utrofast i Ægtefæber. Kort sagt, det vil løse isæbetfor at binde. Men naar man saaledes maa sige, at Lovforslaget vil have en daarlig Indflydelse paa Forholdet mellem Ægtefællerne, at det i mange Tilfælde vil gjøre Forholdet mindre godt imellem dem, saa er der derhos et Moment, som jeg tillægger en særlig Betydning, og som maaste er den sørgeligste Side af Sagen. Jeg mener dermed Børnernes Opdragelse. Man tænke sig, hvorledes Børnene ere stillede, naar Forholdet imellem deres Forældre ikke er godt; det maa jo erindres, at jeg her bestandig taler om de daarlige Ægtefæber, thi hvor Forholdet mellem Ægtefællerne er, som det skal være, har Loven aldeles Intet at betyde. Naar derimod Konen holder paa Sit og Manden paa Sit, hvorledes ville saa de stakkels Børn være stillede? Børnene have et klart Blik og et godt Instinkt for Forholdet imellem Forældrene. Jeg tror, at den Opdragelse, som Børn i et saadant Ægtefæber ville faae, vil være i den allerhøieste Grad beklagelig. Naar Konen opdrager sine Børn med at stille dem for Die, at hun holder sin Forsjenske udenfor, og Børnene ikke vide: „skulle vi gaa til Fader eller til Moder for at faae det Nødvendige?“ saa vil det give et saare slet Forhold. Det er altsaa min Betragtning — det kan jeg ikke fragaa — at man maa være meget varfom med at sige, at Tanken i Forslaget er rigtig. Tanken er rigtig som Undtagelse — det skal jeg senere komme til — men i dens Almindelighed betragtet anser jeg Tanken for urigtig. To ærede Medlemmer af Udvalget, det ærede 6te kongevalgte Medlem (Carlsen) og den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Sørensen), have gjort nogle Bemærkninger i Betænkningen, som det maa være mig tilladt at opholde mig et Øieblik ved. Det ærede 6te kongevalgte Medlem siger — det maa være mig tilladt at oplæse et Par Linier —, at „Ægtefæbet er det menneskelige Samfunds naturlige Grundlag, og man bør derfor omhyggelig overveie ethvert Lovforslag, der sigter til at forandre Rettsforholdet mellem Ægtefolk“, og at det følger af Ægtefæbets Natur, at Manden er den, der skal „sørge for Familiens Underhold, hvilket

igjen medfører, at han raader over Familieformuen og repræsenterer Familien udadtil“, ligesom det ærede Medlem endelig senere siger ganske rigtigt, at Ægtefæbet er „en Enhed ved fælles Villie og Formaal“. Men hvorledes det ærede Medlem med disse Udtalelser, der saa ganske harmonere med, hvad jeg her har tilladt mig at forebringe, kommer til det Resultat at stemme for Loven, det er mig en Gaade. Naar jeg dernæst gaar over til et Par Yttringer af min ærede Kollega bagved (Sørensen), maa jeg bede de Herrer at lægge Mærke til, hvor slaaende rigtige de Udtalelser ere, som ere komne fra det ærede Medlem, han siger — med den ærede Formands Tilfaldelse skal jeg oplæse det —: „Et Mindretal (Sørensen) anser den hidtil heri Landet og i Norge gjældende Regel, at Ægtefæbet medfører Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, for at være saaledes begrundet i Ægtefæbets Sde, saa naturlig, rigtig og praktisk nyttig, at den almindelige Indskrænkning af denne Regel, som Lovforslaget indeholder, ikke kan billiges.“ Dertil siger det ærede Mindretal: „Om det end ikke miskjendes, at den Aaibghed over Selverhvervet, der derved tillægges Kvinden, under forskellige Forhold og særlig i ulykkelige og faktisk opløste Ægtefæber, kan have Betydning og Nytte, saa kan det dog ikke overses, at denne Udskillelse mellem Mit og Dit under et lykkeligt Samliv kan være stødende for Ægtefællernes Jølelse og stundom blive en Spire til Misforstaaelse og Uenighed.“ Jeg synes, at disse Yttringer ere saa slaaende rigtige, at jeg fuldstændig gjør dem til mine, men det Spring, hvormed saa min ærede Kollega kommer til at stemme for Lovforslaget ved Hjælp af Ægtepagter, kan jeg rigtignok ikke være med til. Det ærede Medlem siger nu, at han mener at Færene ved Lovforslaget kunne fjernes, naar man ved at indsætte en Bstemmelse om Ægtepagter forinden Ægtefæbet giver Kvinden Leilighed til at renoncere paa den Ret, hun har efter Lovforslaget. Nu vil jeg for det Første spørge: Mon nogen sintsøende Mand eller Kvinde nogeninde egentlig vil tage dette Spørgsmaal under Overveielse, før de indgaa Ægtefæbet? Mon nogen Mand vil opfordre sin Hustru til at indgaa en saadan Ægtepagt; vil sige til hende: Du har rigtignok Ret til at beholde, hvad Du fortjener, men gjør mig den Tjeneste ved en Ægtepagt at renoncere derpaa. Jeg tror ikke, at nogen Mand vil gjøre det, og at Kvinden paa den anden Side selv skulde finde Opfordring til at renoncere derpaa, tror jeg endnu mindre. I saadanne Tilfælde skal hun, som det ærede Medlem bemærkede, heraade sig med Slægt og Venner og Frænder om, hvorledes hun skal stille sig; men det vilde være nogle besynderlige Frænder, som vilde raade hen til at frasalbe sin Ret. I Reglen oppretter man Ægtepagter for at bevare Rettigheder for Kvinden, naar hun f. Ex. medbringer